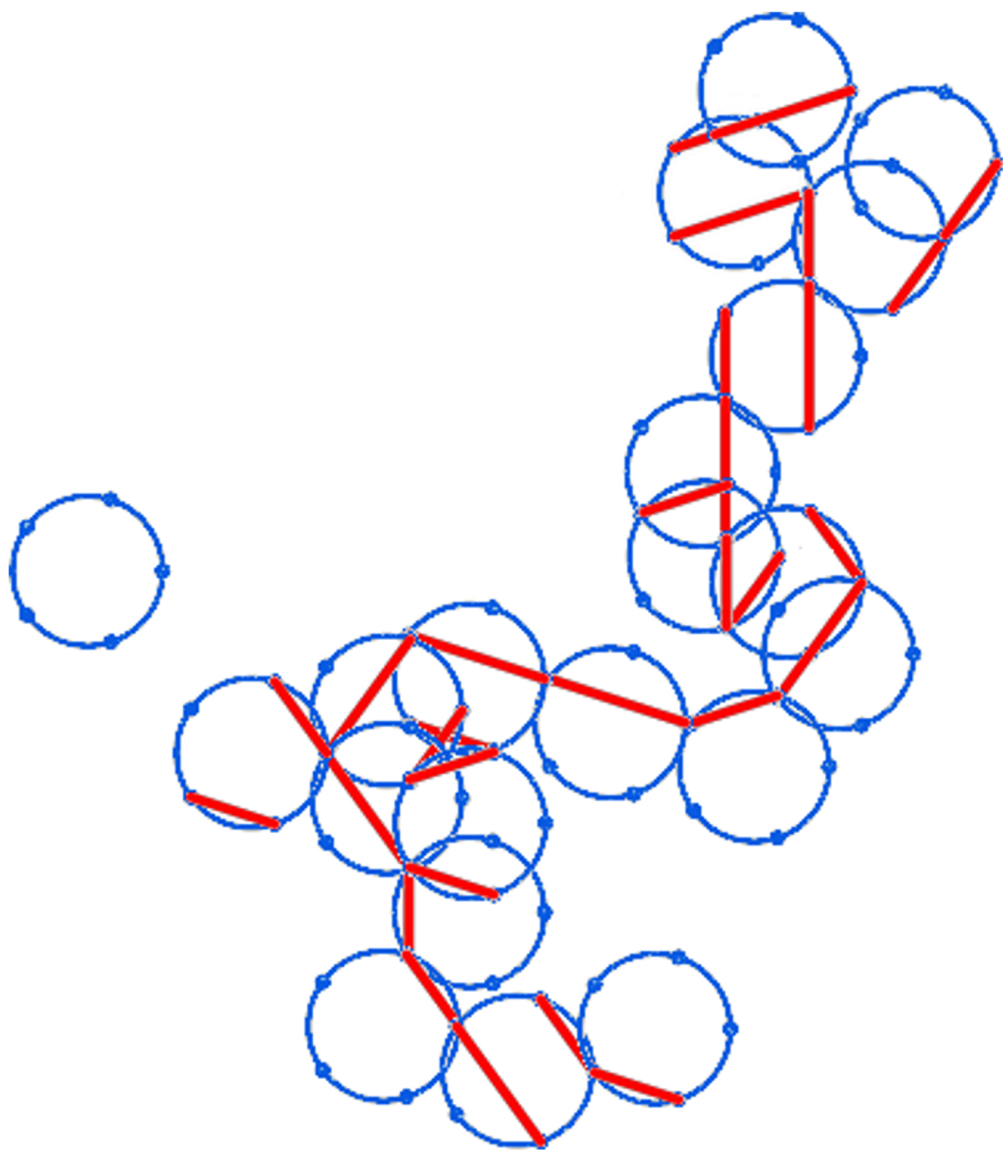


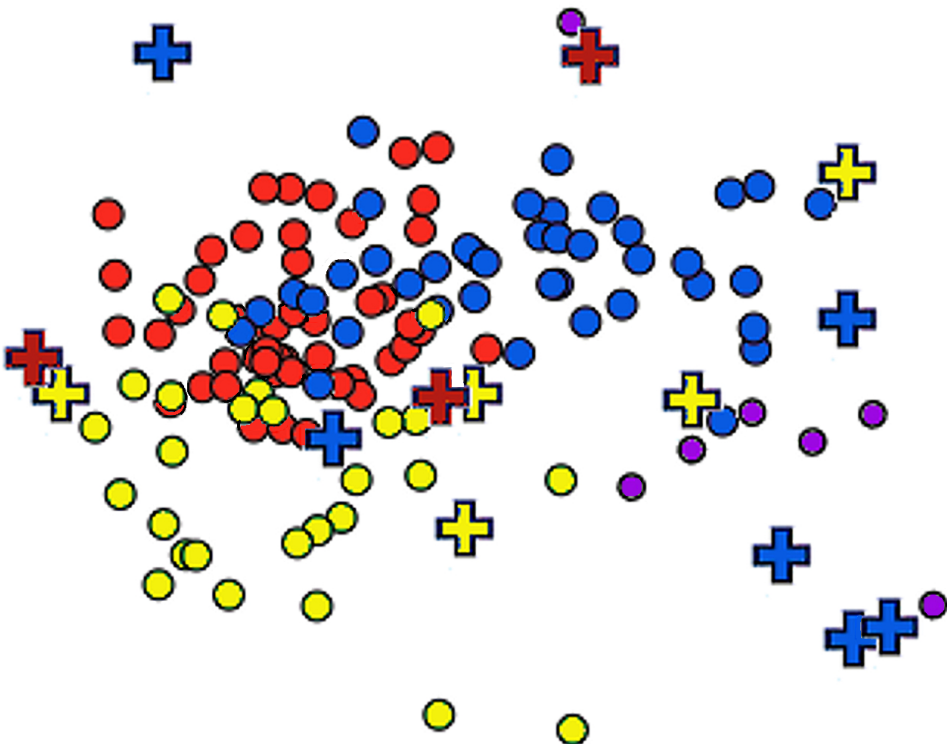
Omdat ook ik
soms
een steen wil zijn

in
de brug
waarop wij samenkomen.



INHOUDSOPGAVE

04. Wat dan ook.
07. Ijstijd op de televisie.
08. Hoe kom ik in je hemellichaam.
10. Duizend koppen in de zee.
12. Voor mijn meisje.
14. Iets van oorlog.
16. Waar je gebleven zou.
18. Rhodopis.
20. Voor het geval dat.
22. Olifanten in de aarde.
24. Voorbij de onzichtbare cirkel.
26. Barstensvolle lege ruimte.
28. Alleen de woestijn heeft alle tijd.
30. Wachten tot we terugkeren.
32. Als ik niet slapen kan.
35. Instorten met jou in mij.
36. Op de zetel: de in zichzelf zittende mens.
38. Na de zomer.
40. Die scheuren in je stem.
42. Zeesterren in het donker.



44. Bloedtransfusie.
46. Als bloemkelken in de schemer.
48. Waar laten we de lijken.
51. Smeken tot op zekere hoogte.
52. Kisten in de kathedraal.
54. Vies afwaswater spoel je toch ook weg.
57. Sierra Leone.
58. De rust keert terug.
60. Vanuit de hemel is alles klein.
62. Laat me door het vriespunt vallen.
64. Vanonder plooibare rotsen.
67. Bewaren wat je niet kunt zien.
68. Waar zee nog water was.
70. Wat zwart schijnt.
72. Rood, rood, glas-in-lood.
74. Een virus discrimineert niet.
76. Lichthinder.
79. Zonder op een knop te drukken.
80. Over de rand van mijn eigen voetstap.
82. Het zijn maar krabbels.
84. Bij het vallen van de wanden.



WAT DAN OOK

De wolk van een eerdere nacht
wierp iets naar beneden.
Het lag

in de meest zwarte hoek
van het park.
Het duister vroeg nog naar het pad

erheen, zag door zijn eigen donker
niet zo heel goed
wat het was.

Er liep een blote man op af.
Hij bukte
om het op te pakken.

Even stond de
kerkklok stil, de dood leek
zo onzichtbaar, daar. Hij

was niet bang,
klemde zijn handen rond hetgeen er was
en ging toen terug,

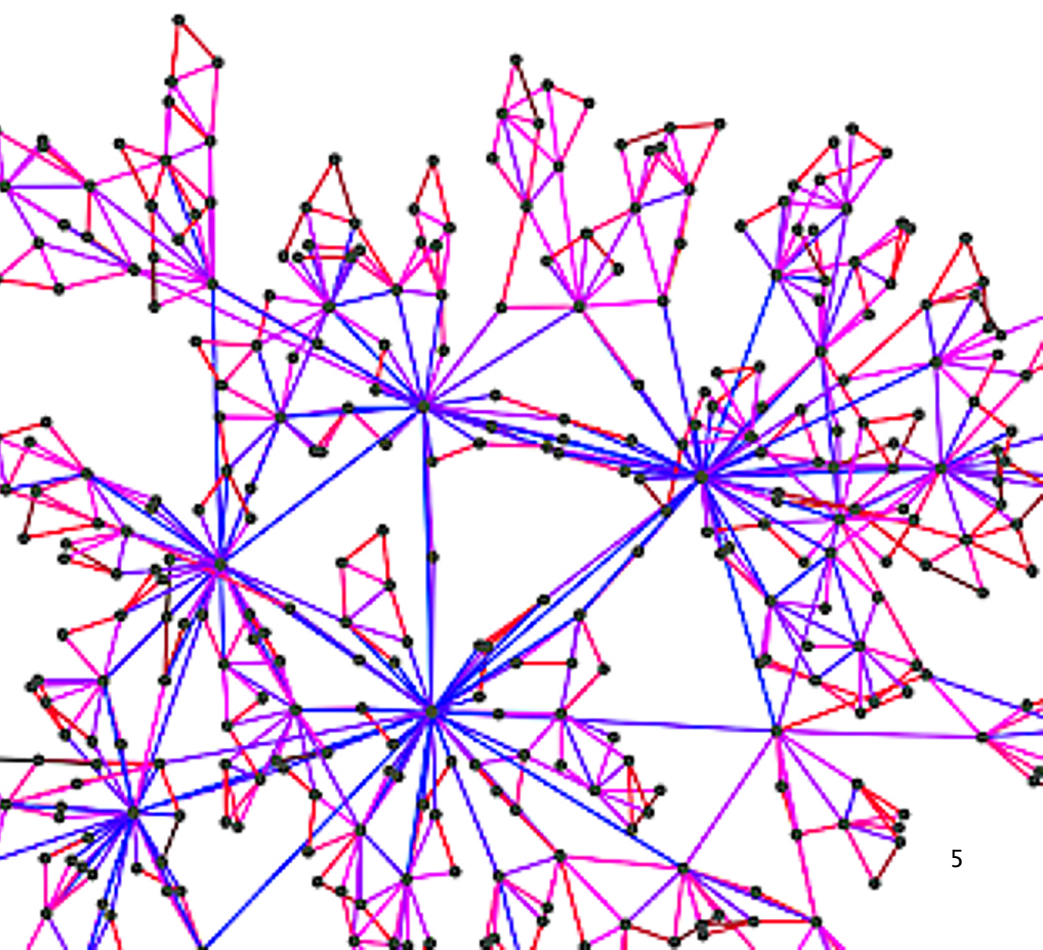
het maanloos pad af.
De vergankelijkheid hervatte zich,
het doodgaan

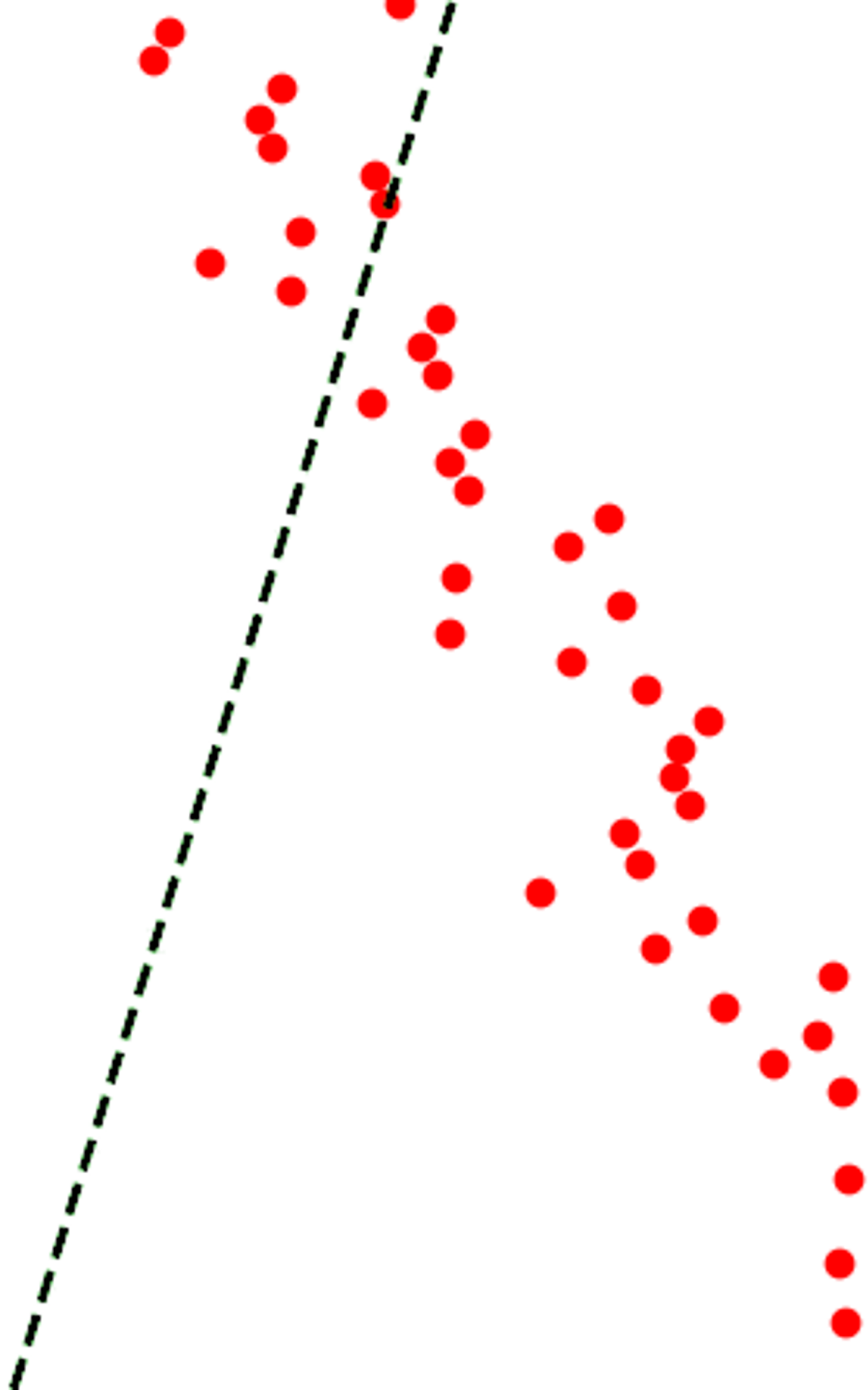
ging weer door.
Niemand kon zien wat hij gevonden had,
maar hij zou een ander mens

bij terugkomst zijn.
Of het nu wel
of niet was

wat hij zocht.







IJSTIJD OP DE TELEVISIE

Vanochtend stond ik op
in mijn virtuele leven
en nam een pil om te vergeten

dat ik me
als mezelf gedroeg.
Ik sloeg de ramen van de kastdeur open,

keek naar buiten
op de TV, maar buiten
was het leeg.

Heel het bestaan,
ineens
verdwenen.

Elk gezicht werd vertegenwoordigd
door een digitale schim,
een poppetje van pixels,

nullen,
enen.
Ik zocht naar blote navels,

maar vond er
geen.
Ze bleven het verleden wegdoen,

in de grond prikken
en namen
elk bewijs van dat we, voor het ijs, nog

mens waren geweest
in plastic zakjes
mee.

Waarheen?
Dat heb ik niet zo goed begrepen.
Er was geen onderschrift.

het beeld
bleef
sneeuw.

HOE KOM IK IN JE HEMELLICHAAM

Kan iemand mij vertellen
waar de ster terecht komt
als ze de

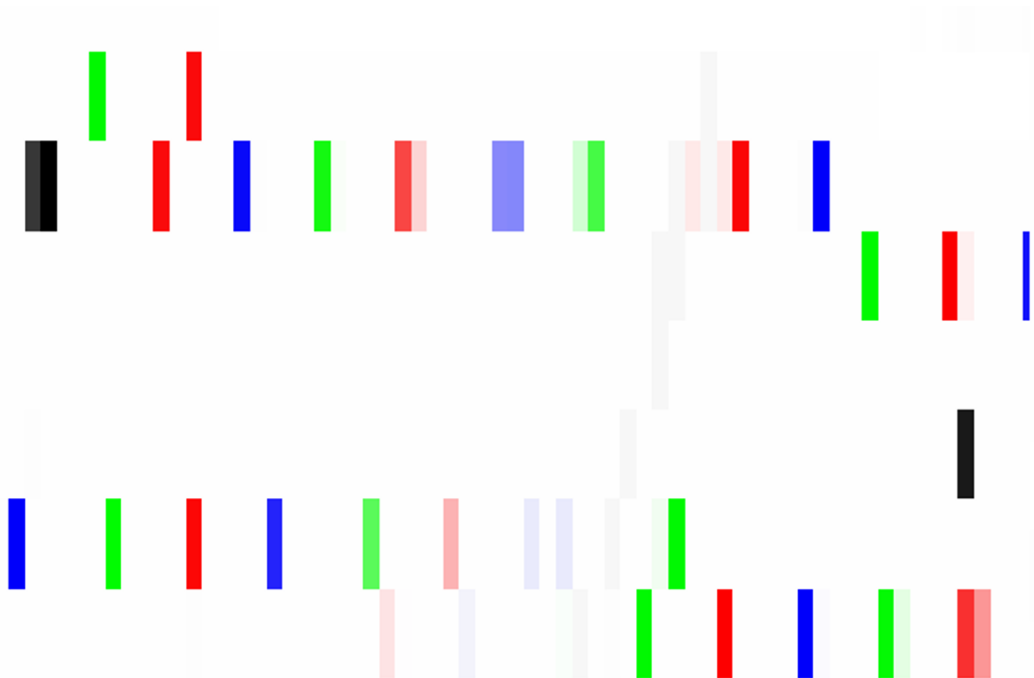
hemel loslaat.
Waar op de grond
kan ik haar vinden.

Ik denk dat er een plek bestaat
waar ze naartoe gaat
als ze sterft,

tussen de eenzame hartslag van het ene
moment
en de hartslag

van het volgende
in. Het ligt
ver buiten de mensen,

ergens naast de borstkas, tikkend
tegen de rand.
Een plaats die



niemand polsen kan.
Ik heb de ruimte willen verkennen,
lag in het

bad.
Mijn haar leek donkerder
toen het

nat was.
Ik zag haar gaan,
ze hield haar adem in

toen ze mijn lucht verliet. Ik voelde
hoe ze bezit van me nam.
Ik zag een veer

naar de bodem zakken.
Het leek
of ik niet meer bestond, precies als

elke kern van jou die ik
zocht
in haar

lichaam.

